

Остап Вишня

Народився Остап Вишня на Полтавщині. Родина Губенків жила дружно, батько з матір'ю залучали дітей з раннього віку до роботи. Сім'я їх була велика - аж сімнадцятеро дітей.

Не оминув письменник і життєвої науки – починав спочатку пасти гусей, потім - свиней. За словами самого Остапа Вишні вища освіта включала телят, овець, корів, коней. Але поруч з "життєвою школою" батьки намагалися надати своїм дітям освіту. Закінчив малий Павлусь сільську школу, де здобув початкову освіту, а потім вчився у Зіньківській міській двокласній школі. Саме в той період майбутній письменник полюбив книжки.

Навчання настільки подобалося Павлусю, що він почав мріяти стати вчителем. Щоб здійснити мрію, він іде до рідних за дозволом на вступ до Глухівської вчительської семінарії. Однак батько, як колишній солдат, мав право віддати сина на державне забезпечення – у військову фельдшерську школу, яка знаходилася в Києві. Отож на той час юнакові не вдалося здійснити своєї мрії. Він опинився в культурному центрі, перебування в якому відіграло неабияку роль у формуванні його як письменника.

У 1917 році Павло Губенко вступив до Київського університету, але університетської науки не здобув. Пізніше він береться за літературну працю. 22 липня 1921 року в газеті "Сільська правда" була надрукована гумореска "Чудака, їй-богу". Під нею вперше стояв підпис: Остап Вишня. Змалював у ній автор пастушка Остапа та його ровесників, а ім'ям свого допитливого героя письменник підписав твір. Ім'я прижилося, припало йому до вподоби і залишилося за П.М.Губенком на все життя.

Тяжкі випробування випали на долю Остапа Вишні. У тридцятих роках його було звинувачено в організації замаху на Постишева, навішено популярний на той час ярлик "ворога народу" і відправлено на каторгу на береги Печори, де П.М. Губенко працював плановиком і фельдшером. Заслання тривало десять років. Десять літ неволі й принижень. І лише випадковість рятує життя письменникові.

А було це так. Везли Губенка на страту, але в цей час на річці скресла крига (ніби пожаліла в'язня) і на етапі довелося затриматися на кілька місяців. А коли приїхали на вказане місце, з'ясувалося, що все колишнє керівництво табору розстріляли. Доля змилостивилась над людиною. І вже до кінця строку Остап Вишня працював фельдшером. Лише у квітні 1944-го року повернувся письменник в Україну.

Дивом збереглися листи, написані у той важкий час і адресовані Варварі Олексіївні Маслюченко – дружині Остапа Вишні, відомій у Харкові театральній актрисі, та дочці Марії. У них – велика туга, біль і віра. Віра у повернення.

Творчість Остапа Вишні багата і різноманітна за жанрами і стилем. Він писав сатиричні вірші, оповідання, фейлетони, анекдоти, жарти. Письменник часто звертався до жанру дитячого оповідання, щедро змальовуючи епізоди з дитинства. Іноді навіть важко встановити, де закінчується автобіографічне і починається художнє. Лише після війни видано для юного читача ряд гумористичних оповідань автора, найвідоміші серед яких були такі: "Молоді будьмо!", "Великі ростить", "Дітям", "Перший диктант".